

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק י"ג

קונטרס 643

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הקדוש: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל, אשר על כן בשעה זו, כאשר מדת הדין מתוחה על שונאיהם של ישראל בארץ ובעולם, כאשר מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה, ואין עצה ואין תבונה לנגד ה', שבדרך הטבע אי אפשר לנו להתגונן בפני צאצאיו של אותו פרא אדם (ישמעאל), וחיים תלויים לנו מנגד, ומתקיימת בנו נבואת חז"ל שניבאו לנו: שיבואו ימים שלא יהיה לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים (סנהדרין פ' חלק). ועלינו ללכת עתה בעקבי הצאן, לתפוס אומנות אבותינו, ולהרבות בתפילה ובתחנונים לפני בעל הרחמים, וכן להרבות בלימוד התורה ובגמילות חסדים ולהשתמש בכלל כוח הרוחני שבידינו.

נז) מודעה רבא לאורייתא – דבר השוה לכל נפש ללא ספק

ומכאן מודעה רבא לאורייתא, וקריאת קודש למצדיקי הרבים ככוכבים, די בכל אתר ואתר, הם מזכי הרבים שזכות תלויה בהם, וכן לגבאי בית הכנסת ובתי מדרש בארץ הקודש, ובעולם כולו, ובעיקר לתלמידי החכמים שבישראל, **לקבל עצתו של צדיק, הלא הוא מורה**

הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הוזהר בזה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לחות הברית).

הרמח"ל ז"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלמודי והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות בחומה בצורה מפני כל צרה ורחמנא ליצילן.

כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות – ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול בהרמח"ל ז"ע אשר היה בקי עצום בכל מקמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדושה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. (אגרת הרמח"ל – מאורות הוזהר).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דרכם של כל ישראל הרמח"ל הקדוש, לקיים דברו אשר דיבר, ולארגן בכל עיר גדולה לאלוקים, ואם אפשר בכל שכונה גדולה, בה גרים שלומי אמוני ישראל, לימוד רצוף של הזוהר הקדוש כנזכר באגרת פ"ו, מבוקר ועד ערב חוק ולא יעבור [ובמקום שיש 80 מתנדבים לערך, די שכל אחד ישתתף בשעה אחת בשבוע, ואם יש רק 40 מתנדבים, אזי די בשעתיים שבועיות, וזה דבר השווה לכל נפש ללא ספק], ויהי רצון שעל ידי התיקון הגדול הזה נזכה לבטל כל גזירות קשות מעל עם ישראל, ונזכה לחומת מגן אמיתית מפני הגזירה קשה ח"ו, כהבטחת הרמח"ל.

הנביא ישעיה אומר: (פרק מא יד-טו) **אל תיראי תולעת יעקב מתי ישראל אני עזרתך נאם ה' וגאלך קדוש ישראל:** הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות כפוף תשים: ובתרגום יונתן ביאר: לא תדחלון שבטיא דבית יעקב זרעיתא דישראל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא דישראל: **וברד"ק ביאר:** אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות כתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לה מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל כחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים כארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.

- מצד היחוד. אָבֵל שְׁעִיר שֶׁל עֲזָאוֹל
לא כְּתוּב בּוֹ אָחֵד, לֹא קָרְבָן, וְלֹא
אִשָּׁה, וְלֹא עוֹלָה. אֶלֶּא - וְשִׁלַּח בִּיד
אִישׁ עֲתִי הַמִּדְבָּרָה. וְשִׁלַּח, כְּמוֹ
שְׂאֵמֶר יַעֲקֹב, (בראשית לב) מִנְחָה הִיא
שְׁלוּחָה לְאֹדְנֵי לַעֲשׂוֹ. אַף כִּף שַׁחַד,
לְשִׁבְרֵי הַרְגוֹ שֶׁל סִמְאֵ"ל שְׁלֵא יִתְקַרֵּב
לְמַקְדָּשׁ לְקַטְרָג.

מִשָּׁה לְכֻלָּב שֶׁהוּא רָעֵב, וּמִי שְׂרוּצָה
שְׁלֵא יִנְשֶׁף אוֹתוֹ, נוֹתֵן לוֹ בְּשִׁר לְאָכֵל
אוֹ לְחֵם, וְיִשְׁקָה אוֹתוֹ מִיַּם. וְסוּד
הַדָּבָר - (משלי כה) אִם רָעֵב שִׁנְאָף
הֶאֱכִלְהוּ לְחֵם וְגו'. וּבָזָה יַחֲזוֹר
לְאֶהְבָתוֹ שֶׁל הָאֵדָם. שְׁלֵא דִי שְׁלֵא
יִנְשֶׁף אוֹתוֹ בְּכַמָּה יְסוּרִים, אֶלֶּא יַחֲזוֹר
לְהִיּוֹת עָלָיו סְנַגוֹר, וְיַחֲזוֹר לְהִיּוֹת
אוֹהֵב.

וּמִדּוּעַ הָיוּ שׁוֹלְחִים אוֹתוֹ בִּיד אִישׁ
עֲתִי, פְּגוּם? מִשׁוּם שֶׁהַצְּדִידִים
הַאֲחֵרִים כֻּלָּם בְּעֵלֵי מוּמִים, וְנִקְרְאוּ
שְׁעִירִים, שְׁכַתּוּב (ישעיה יג) וְשְׁעִירִים
יִרְקְדוּ שָׁם. וְנִקְרְאוּ בָהֶם, (ויקרא יז) וְלֹא
יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם לְשְׁעִירִים.
שְׁעִלֵיהֶם נִקְרְאוּ (דברים לב) יִזְבְּחוּ לְשָׂדִים
לֹא אֵלֶּה. וּבְשְׁעִיר זֶה נִפְרַשׁ מִהַכֹּל,
וְנוֹשֵׂא אֶת כָּל חוּבוֹת יִשְׂרָאֵל עָלָיו,
כְּמוֹ שִׁנְאָמֶר (ויקרא טז) וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר
עָלָיו אֶת כָּל עוֹנְתָם. וְעוֹד, אַחֵר
שְׁנוּטֵל הוּא - וְנִשָּׂא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא (שמות לד) נִשָּׂא עוֹן. מִה בֵּין נוֹשֵׂא
לְנִשָּׂא? נִשָּׂא - מִשְׁאוּלֵי. נִשָּׂא - הִרְמַת
הַמִּשְׁאוּלֵי. (ובחבור קְדָמוֹן) (ע"כ רעיא מהימנא).
זָהָר

וְיִשְׂרָשָׁה עֲשָׂרִים - שְׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת
רִאשׁוֹנוֹת שְׁלָה, שְׁכַל אַחַת וְאַחַת -
עֲשָׂר, בְּדִגְמָא שֶׁל מַעְלָה - עֲשָׂרִים,
אָחֵד מַעְשָׂרָה. וְשְׁעִיר חֲטָאת אָחֵד,
מִדּוּעַ נִקְרָא חֲטָאת? מִשׁוּם שֶׁהוּא
חֲטָאת, וּמִצַּד הַחֲטָאת הוּא. אָמֵר רַבִּי
אֶלְעָזָר, וְהָרִי כְּתוּב לֵה'. אֶלֶּא לְשֵׁם
ה' מְקַרֵּב בְּוֵדָא, שְׁכַתּוּב לְכַפֵּר.
לְשִׁבְרֵי פָּנִים, וְהַכֹּל יִתְקַרֵּב לְמַקְדָּשׁ,
אֶלֶּא נוֹתְנִים חֶלֶק אָחֵד לְסִמְאֵל,

בִּיה אָחֵד, לֹא קָרְבָן, וְלֹא אִשָּׁה, וְלֹא עוֹלָה. אֶלֶּא
וְשִׁלַּח בִּיד אִישׁ עֲתִי הַמִּדְבָּרָה. וְשִׁלַּח, כְּדֹאמַר יַעֲקֹב
(בראשית לב) מִנְחָה הִיא שְׁלוּחָה לְאֹדְנֵי לַעֲשׂוֹ. אוֹף הַכִּי
שׁוֹחַד, לְתַבְרָא רוּגְזָא דְסִמְאֵ"ל, דְלֹא יִתְקַרֵּב
לְמַקְדָּשׁ לְקַטְרָג.

לְכַלְכָּא דְאִיהוּ רָעֵב, וּמֵאֵן דְבַעֲי דְלֹא נִשְׁיף לֵיה,
יְהִיב לֵיה בְשָׂרָא לְמִיכַל, אוֹ נְהֵמָא, וְיִשְׁקִי
לֵיה מִיָּא. וְרוּזָא דְמִלְחָה, (משלי כה) אִם רָעֵב שִׁנְאָף
הֶאֱכִלְהוּ לְחֵם וְגו'. וּבָדָא יִתְהַדָּר רְחִימוֹ דְבַר נֶשׁ,
דְלֹא דִי דְלֹא נִשְׁיף לֵיה בְּכַמָּה יְסוּרִין, אֶלֶּא אֲתַהְדָּר
לְמַהוּי לֵיה סְנַיְגוֹרָא, וְאֲתַהְדָּר רְחִימוֹי.

וְאִמְרָא הוּוּ שְׁלַחִין לֵיה בִּיד אִישׁ עֲתִי, פְּגִים. בְּגִין
דְסִטְרִין אַחְרִינִין כְּלָהוּ מְאִרֵי מוּמִין.
וְאֲתַקְרִיאוּ שְׁעִירִים, דְכַתִּיב, (ישעיה יג) וְשְׁעִירִים יִרְקְדוּ
שָׁם. וְאֲתַמַּר בְּהוֹן, (ויקרא יז) וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבַחֵיהֶם
לְשְׁעִירִים. דְעֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר, (דברים לב) יִזְבְּחוּ לְשָׂדִים לֹא
אֵלֶּה. וּבְשְׁעִיר דָּא, אֲתַפְרַשׁ מְכֻלָּא, וְנוֹשֵׂא כָל חוּבֵין
דְיִשְׂרָאֵל עָלָיה, כְּמָה דְאֲתַתְּ אִמֶּר, (ויקרא טז) וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר
עָלָיו אֶת כָּל עוֹנְתָם. וְעוֹד, כְּתַר דְנִטִּיל אִיהוּ וְנִשָּׂא.
קְדָשָׁא בְרִיף הוּא (שמות לד) נִשָּׂא עוֹן. מְאִי בֵּין נוֹשֵׂא
לְנִשָּׂא. נִשָּׂא: מְטוּלָא. נוֹשֵׂא: סְלִיקוּ דְמְטוּלָא. (ובחבורא)
קְדָמָא (ע"כ רעיא מהימנא)

זוהר:

וְיִשְׂרָשָׁה עֲשָׂרִים, תִּלַּת דְרָגִין קְדָמָין דִּילָה,
דְכָל חַד וְחַד עֲשָׂר, כְּגוֹוֵנָא דְלַעֲלִילָא
עֲשָׂרִים, חַד מַעְשָׂרָה. וְשְׁעִיר חֲטָאת אָחֵד,
אִמְרֵי אֲקָרִי חֲטָאת. בְּגִין דְאִיהוּ חֲטָאת,
וּמְסִטְרָא דְחֲטָאת הוּא. אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר,
וְהָא כְּתִיב לֵי. (דף רמ"ח ע"ב) אֶלֶּא לֵי אֲתַתְּקַרֵּב
וְדָא, דְכַתִּיב לְכַפֵּר. לְתַבְרָא אֲנַפִּין, וְכֻלָּא
יִתְקַרֵּב לְמַקְדָּשׁ, אֶלֶּא יְהִי חוּלְקָא חֲדָא
לְסִמְאֵל, וְאֶכִּיל לֵיה, וְלֹא אָחִיד בְּשָׂרָא

קָרַבְנֵינוּ. וְדָא אִיהוּ לְחוּדְיָהּ, דְּלֹא אֲשַׁתְּפָהּ אַחְרָא עֲמִיָּה לְמִיכַל בֵּיהּ.

ואוכל אותו, ולא אחז בשאר הקרבנות. וזהו לבדו, שלא ישתתף אחר עמו לאכל בו.

אִיהוּ אֲתֵהֵי בְּגוּ סְעוּדָתָא דְּמִלְפָּא בְּחוּלְקָא דָּא, וְעַל דָּא חֲדִי, וְאַתְפָּרֵשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, וְלֹא מִקְטָרְגָּא עֲלֵייהוּ. וְאִי לֹא דְהוּהּ מִיעוּטָא דְּסִיְהָרָא, לֹא הוּוּ יְהִי לִיָּהּ בְּסְעוּדָתָא דְּמִלְפָּא כְּלוּם. וְכִי בְּמִיעוּטָא דְּסִיְהָרָא מָאִי קָא עָבִיד. אֲלֵא בְּגִין דְּקָרִיב וְיָנִיק, וְנָטִיל חִילָא לְעֲמִיָּה, מְגוּ סְטֵר שְׂמָאֲלָא דְּסִיְהָרָא, וְאַתְתַּקַּף בֵּיהּ. וּבְשַׁעִיר דָּא אֲתַפְרֵשׁ מִכְּפָלָא, וְאַתְהֵי בְּהֵאִי. וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַעִיר לָהּ לְסִיְהָרָא, מְקָרְבִין לִיָּהּ לְהֵאִי שְׁעִיר, בְּגִין דִּיתַפְרֵשׁ מִנָּהּ, וְלֹא יִתְקָרִיב לְמַקְדָּשָׁא. וְעַל דָּא תַנִּינָן, הִבְיָאוּ עָלֵי כַּפְּרָה. עָלֵי: בְּגִינִי, דְּאֲזַעִירָת לָהּ, בְּגִין סִבָּת דִּילִי אֲתוּן אַרְיִכִין דָּא.

הוא נתנה בתוך סעודת המלך בחלק זה, ועל זה שמח, ונפרד מישראל ולא מקטרג עליהם. ואם לא שהיה מעוט המלכה, לא היו נתנים לו בסעודת המלך כלום. וכי במעוט המלכה מה היה עושה? אלא כדי שיתקרב ויניק ויסקח כח לעמו מתוך צד שמאל של המלכה, ויתחזק בו. ובשעיר זה נפרד מהכל ונתנה בזה. ומשום שהקדוש ברוך הוא המעיט לה למלכה, מקריבים לו לזה השעיר, כדי שיתפרד ממנו ולא יתקרב למקדש. ועל זה שנינו, הביאו עלי כפרה. עלי - בגללי, שהמעטתי אותה. בגלל סבה שלי אתם צריכים זה.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים, (במדבר כח) אִינּוּן יַעֲקֹב וְיוֹסֵף. (בראשית לו) אֵלֶּה תִּלְדוּת יַעֲקֹב יוֹסֵף, דְּמַחֲדֵי עַל סִיְהָרָא. אֲשַׁכְּחָא בְּסַפְרָא דְּחִנוּף דְּאַמֵּר, כְּמָה דְּבִרָאשׁ חֲדָשׁ, דְּאַתְדַּפִּיאַת סִיְהָרָא לְאַתְקָרְבָּא בְּבַעֲלָהּ, אֲצִטְרִיף לְמִיָּהּ לְסִטְרָא אַחְרָא חוּלְקָא חֲדָא, בְּהֵהוּא זִינָא דִּילָהּ. אוּף הִכִּי נָמִי אֲצִטְרִיכַת לְאַתְתָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּאַתְדַּפִּיאַת לְאַתְקָרְבָּא בְּבַעֲלָהּ, לְמִיָּהּ חוּלְקָא חֲדָא לְסִטְרָא אַחְרָא, בְּהֵהוּא זִינָא דִּילָהּ.

ובראשי חדשים (במדבר כח) הם יעקב ויוסף. (בראשית לו) אלה תלדות יעקב יוסף, שמתחדיש על המלכה. מצינו בספרו של חנוף שאמר, כמו שבראש חדש, שנטתרת המלכה להתקרב בבעלה, צריך לתת לצד האחר חלק אחד באותו מין שלה - אף כף גם כן צריכה האשה בשעה שנטתרת להתקרב בבעלה לתת חלק אחד לצד האחר באותו מין שלו.

ומאן איהו. ההוא חולקא טופרהא בטנופא דלהון. וזעיר מריש דשערא, בגין דבעי לאסרקא רישא, ולאכרכא לון דא ברא, ולא זייל אבתרה ההוא סטרא בישא, לאבאשא לה, ואתפרש מנה בכל סטרין. ומה מעביד, מההוא שערא וטופרין. לבתר דתכריף לון בחדא, אצטריף לאנחא לון באתר דלא עבריין תמן בני נשא, או בגו חורין תפאין דחצרא, ותגניז לון תמן.

ומהו? אותו חלק הצפרנים בלכלוף שלהם. ומעט משערות הראש, כיון שצריך לסרק ראשה, ולכרף אותם זה בזה, ולא ילף אתריה אותו צד הרע להרע לה, ויפרד ממנה בכל הצדדים. ומה תעשה מאותו שער וצפרנים? לאחר שתכרף אותם כאחד, צריך להניח אותם במקום שלא

עוברים שם בני אדם, או בתוך חורים תחתונים של החצר, ויגנו אותם שם.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

ועוד ובראשי חדשיכם אמרו רבנן דמתניתין, דכד הוה מקדשין ירחין על פי בית דין, הוה משיאין משואות בראשי ההרים, והוה אמרין כזה ראה וקדש. לזמנין סהרא הות כגוונא דא U הוה מסתפלא לעילא בקרנא. ולזמנין מסתפלא לתתא כגוונא דא N לזמנין מסתפלא למזרח כגוונא דא C לזמנין למערב כגוונא דא כ לזמנין לדרום ולזמנין לצפון והאי איהו כ אסתפלוה דילה לשית סטרין דכליל לון תפארת דאיהו ו' גדולה גבורה תפארת. נצח הוד יסוד.

ועוד ובראשי חדשיכם - אמרו חכמי המשנה, שכאשר היו מקדשים חדשים על פי בית דין, היו משיאין משואות בראשי ההרים, והיו אומרים: כזה ראה וקדש. לפעמים היתה הלכנה פדגמא זו U היתה מסתפלת למעלה בקרניה. ולפעמים מסתפלת למטה פדגמא זו N לפעמים מסתפלת למזרח פדגמא זו C לפעמים למערב פדגמא זו - כ. לפעמים לדרום, ולפעמים לצפון, וזוהי אות כ, כהסתפלות שלה לשה צדדים שכוללת אותם התפארת, שהיא אות ו', גדלה גבורה תפארת נצח הוד יסוד.

נקודא דנגיד עליה מלגו, היא חכמה. וההיא חוט דאסחר עליה, איהו כתר. וההיא נקודא איהו לזמנין עטרה, ולזמנין פסא, למיתב עליה, לזמנין שרפרף להרום רגלי.

נקודה שמושכת עליה מבפנים היא חכמה. ואותו החוט הסובב עליה הוא כתר. ואותה הנקודה ההיא לפעמים עטרה, ולפעמים פסא לשבת עליה, לפעמים שרפרף להרום רגלי.

ואמאי אתקריאת לבנה. על שם לבון ההלכה, דאיהי מלגו, (תהלים מה) כל כבודך בת מלך פנימה. ובאשא דבינה דנחית עליה איהי מתלבנת. ורזא דמלה, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשולג ילבינו. ומאי דהות אדני דינא, סומקא כגבורה, דתמן בינה. אתלבנת מסטרא דחסד, דתמן חכמה, ואתהדרת יהוה.

ומדוע נקראת לבנה? על שם לבון ההלכה, שהיא מבפנים, (תהלים מה) כל כבודך בת מלך פנימה. ובאש הבינה שיושר עליה היא מתלבנת. וסוד הדבר - (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשולג ילבינו. ומה שהיתה אותיות אדני דין, אדמה בגבורה, ששם הבינה - התלבנה מצד החסד, ששם חכמה, וחרה אותיות יהוה.

ומה גרים לאתהפכא מדינא לרחמי צדיקים גמורים דסיהרא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, איהי קליפא דיליה חשוכא, אם בהרת שחורה, היא יצר הרע, שפחה. (ויקרא יג) ושפלה איננה והיא כהה, ולית לה מדילה, אלא ההוא חוט דנהיר בה, דאיהו לזה לה בליליא, דאיהי גלותא. ואתעבר מנה ביממא, דאיהו עלמא דאתי, דביה (מלאכי א) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

ומה גרם להתהפך מדין לרחמים? צדיקים גמורים שהלכנה מצד של עץ הדעת טוב ורע, הקלפה שלה היא חשף, אם בהרת שחורה, היא יצר הרע, שהיא חשוכא. (ויקרא יג) ושפלה איננה, והיא כהה. ואין לה משלה אלא אותו חוט שמאיר בה, שהיא לזה אותה בלילה, שהיא גלות. ועובר ממנה ביום, שהיא עולם הבא, שבו (מלאכי א) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

אבל סיהרא דעץ החיים, ההיא נקודה דלגו מנה, איהי

אבל הלכנה של עץ החיים, אותה נקדה שבפנים ממנה, היא כמקור המעין שאין לו הפסק,

שכתוב ביה (ישעיה נח) וכמוצא מים
אשר לא יכזבו מימיו. ונקראת
אילת אהבים מצד החסד, כלומר
(רמיה לא) אהבת עולם אהבתיה על
בן משכתיך חסד. ושתי קרנים
יש לה מן האור, כדגמא זו U
לפעמים האחת גבוהה מן השניה
כדגמא זו U לפעמים הקרנים
הן שוות. U (ע"כ רעיא מהימנא).

ובחודש הראשון וגו'. רבי אבא
פתח, (תהלים מב) כאיל תערג על
אפיקי מים בן נפשי תערג אליך
אלהים. פסוק זה פרושו, כתוב
כאן איל, וכתוב שם אילת. משום
שיש זכר ויש נקבה (ואף על גב שיש
זכר ונקבה, הכל אחד. האיל תהו, הוא נקרא זכר,
והוא נקרא נקבה. והו שכתוב כאיל תערג, ולא
כתוב יערג, והכל אחד. אילת השחר).

מהו אילת השחר? אלא זוהי חיה
אחת רחמנית שאין בכל חיות
העולם רחמנית כמותה. משום
שבשעה שדחוקה לה השעה
יצריכה למזון לה ולכל החיות,
היא הולכת למרחוק לדרך
רחוקה, ומביאה ומובילה מזון,
ולא רוצה לאכל עד שתבא ותחזר
למקומה. מדוע? כדי שיתאספו
אצלה שאר החיות ותחלק להן
מאותו מזון. וכאשר מגיעה,
מתאספות אצלה כל שאר החיות,
והיא עומדת באמצע ומחלקת
לכל אחת ואחת. וסימן לדרך -
(משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן
טורף לביתה וגו'. וממה
שמחלקת להן היא שבעה, כאלו
אכלה יותר אכל מפלן. (מתי מחלקת
להן).

וכאשר יגיע הבקר שנקרא שחר,
יגיע לה חבלי גלות. ומשום זה
נקראת אילת השחר, על שם
שחרות הבקר. שיש לה פאבים
כמו הילדת. זהו שכתוב (ישעיה
כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל
תזעק בחבליה וגו'. מתי מחלקת להן? פאשר
הבקר רוצה לבא, בעוד שהוא לילה והשחרות

כמבועצא דלית ליה פסק, דכתיב בה, (ישעיה נח) וכמוצא
מים אשר לא יכזבו מימיו. ואתקריאת אילת אהבים
מסטרא דחסד, דהיינו (רמיה לא) אהבת עולם אהבתיה על
בן משכתיך חסד. ותתן קרנין אית לה מן הורא, כגוונא
דא U לזמנין האחת גבוהה מן השנית כגוונא דא. U
לזמנין קרנין אינון שוין U (ע"כ רעיא מהימנא). (דף רמ"ט
ר"א)

ובחודש הראשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים מב)
כאיל תערג על אפיקי מים בן נפשי
תערג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה, פתיב
הכא איל וכתוב התם אילת, בגין דאית דכר
ואית נוקבא (ואף על גב דאית דכר ונוקבא, כולא חד. האי איל,
איהו אקרי דכר. ואיהו אקרי נוקבא. קרא הוא דכתיב כאיל תערג ולא כתיב
יערג, וכלא חד. אילת השחר).

מאי אילת השחר. אלא דא איהי חיה חדא
רחמנית, דלית בכל חיון דעלמא רחמנית
פוותה. בגין דבשעתא דדחיקת לה שעתא,
ואצטריכת למזונא לה ולכל חיון. איהי אזלת
למרחיק לארץ רחיקא. ואתיאת ואובילת
מזונא. ולא בעאת למיכל, עד דתייתי ותתהדר
לאתרהא. אמאי. בגין דיתפנשוין לגבה שאר
חיון, ותחלק לון מההוא מזונא. וכד אתת,
מתפנשוין לגבה כל שאר חיון, והיא קיימא
באמצעיתא, ופליגת לכל חד וחד. וסימן, (משלי
לא) ותקם בעוד לילה ותתן טורף לביתה וגו'.
וממה דפליגת לון, איהי שבעה, כאלו אכלה
תיר מיכלא מפלא. (אימתי פליגת לון).

וכד ייתי צפרא דאקרי שחר. ייתי לה חבלים
דגלותא. ובגין דא, אתקריאת אילת
השחר. על שם קדרותא דצפרא. דחבלים לה
פילודה. הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כמו הרה
תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה וגו'. אימתי
תזעק בחבליה וגו'. מתי מחלקת להן? פאשר
הבקר רוצה לבא, בעוד שהוא לילה והשחרות

עולה להאיר, כמו שנאמר ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. פיון שהאיר הבקר, פלם שבבעים במזון שלה.

אז קול אחד מתעורר באמצע הרקיע, קורא בכח ואומר: קרובים הפנסו למקומכם! רחוקים צאו! כל אחד ואחד יאספ למקומו הראוי לו. פיון שהאיר השמש, כל אחד ואחד יאספ למקומו. זהו שכתוב (תהלים טד) תזרח השמש יאספון וגו'. והיא הולכת ביום, ומתגלית בלילה, ומחלקת בבקר. ולכן נקראת אילת השחר.

דבסוף מתגברת כגבור והולכת, ונקראת איל. לאיזה מקום הולכת? הולכת ששים פרסאות מאותו מקום שצאה, ונכנסת לתוף הר של חשף. (ומשם מריחה מזון) הולכת בתוף אותו הר של חשף, ומריח את רגליה נחש אחד עקלתון, והולף למרגלותיה. והיא עולה משם אצל הר של אור. פיון שמגיעה שם, מזמן לה הקדוש ברוך הוא נחש אחד, ויוצא ונלחם זה בזה, והיא נצולית. ומשם נוטלת מזון ושבה למקומה בחדות הלילה. ומחצות לילה מתחילה לחלק, עד שעולה שחרות הבקר. פיון שמאיר היום, הולכת ולא מתרצה, כמו שנתבאר.

ובשעה שהעולם צריך למטר, מתאספות אצלה כל שאר החיות, והיא עולה לראש הר גבוה, ומכניסה ראשה בין ברקיה, ובוכה בכיה אחר בכיה, והקדוש ברוך הוא שומע קולה ומתמלא רחמים וחס על העולם. והיא יורדת מראש ההר, ורצה, ומסמירה עצמה, וכל שאר

פלגת להון. פד צפרא בעי למיתי. בעוד דאיהי ליליא, וקדרותא סליקת לאנהרא. כמה דאתא אמר, ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. פיון דאנהיר צפרא, פלהו שבועין במזונא דילה.

כרין, קלא חדא אתער באמצעייתא דרקיע, קארי בחיל ואמר, קריבין עולו לדוכתיכו. רחיקין. פוקו. כל חד וחד ליכנש לאתריה דאתחזי ליה. פיון דאנהיר שמשא, כל חד וחד אתפניש לאתריה. הךא הוא דכתיב, (תהלים קד) תזרח השמש יאספון וגו'. ואיהי אזלת ביממא, ואתגליא בליליא, ופלגא בצפרא, ובגין כך אקרי, אילת השחר.

לבתר אתתקפת כגיבר ואזלת, ואקרי איל. לאן אתר אזלת. אזלת שתין פרסי מההוא (דף רמ"ט ע"ב) אתר דנפקא, ועאלת לגו טורא דחשוכא. (ומתמן ארחת מזונא) אזלת בגו ההוא טורא דחשוכא, ארח לרגלה חויה חדא עקימא, ואזיל לרגלה. ואיהי סלקא מתמן, לגבי טורא דנהורא. פיון דמטת תמן, זמין לה קדשא בריך הוא חויה אחרא, ונפיק ומקטרגא דא בדא, ואיהי אשתזיבת. ומתמן נטלת מזונא, ותבת לאתרה, בפלגות ליליא. ומפלגו ליליא, שריא לפלגא, עד דסליקת קדרותא דצפרא. פיון דאנהיר יממא, אזלת, ולא אתחזיאת, כמה דאתמר.

ובשעתא דעלמא אצטריך למטרא, מתפנשין לגבה כל שאר חיון, והיא סליקת לריש טורא רמאה, ואתעטפת רישהא בין ברכהא, ונעת גועה בתר גועה, וקודשא בריך הוא שמע קלה, ואתמלי רחמין, וחס על עלמא. והיא נחתת מריש טורא, ורהטת, וטמירת גרמהא. וכל שאר חיותא אבתרהא רהטין, ולא משפחין לה.

החיות רודפות אחריה ולא מוצאות אותה. זהו שכתוב (תהלים ב) כִּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. מהו על אפיקי מים? על אפיקי מים - מאלו שהתקבשו, והעולם צמא למים, ואז תערג.

בשעה שמתעברת, נסתמת. פיון שמגיע זמנה לילד, בוכה ומרימה קולות, קול אחר קול, עד שבעים קולות פחשבון תבות של מזמור (תהלים ב) זַעֲנֵה ה' בְּיוֹם צָרָה, שהיא שירה של המעברת הזאת. והקדוש ברוך הוא שומע לה ומצוי אצלה. ואז מוציא נחש אחד גדול מתוך הרי החשף, ובא בין ההרים, פיו מלחף בעפר, מגיע עד אל זה, ובא ונושף לה באותו מקום פעמים.

פעם ראשונה יוצא דם, והיא לוחכת. פעם שניה יוצא מים, ושתו כל אותן החיות שבהרים, ונפתחת יולדת. וסימנה - (במדבר ט) וַיִּן אֶת הַסֹּלַע בְּמַטְהוֹ פְּעָמִים. וכתוב ותשת העדה ובעירם.

באותו זמן שהקדוש ברוך הוא חס עליה על (מעשה) עבור של נחש (של חיה) זה, מה כתוב? (תהלים בט) קול ה' יחולל אילות ויחשף יערות וגו'. קול ה' יחולל אילות - אלו חבלים וצירים, לעורר אלו השבעים קולות. מיד - ויחשף יערות, להעביר (לעורר) אותו נחש ולהתגלות אותה חיה ביניהם ללכת. ובהיכלו, מהו ובהיכלו? בהיכלו של הקדוש ברוך הוא, כל אלו ההמונים פותחים ואומרים כבוד. מהו כבוד? (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו.

רעיא מהימנא

ואם תאמר שלשבעים שנה תחיל ולשתי שנים יולדת, אחר אלה ומאמים, פחשבון רע"ב - הרי כתוב (ישעיה טו) בטרם תחיל ילדה.

הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) כִּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. מאי על אפיקי מים. על אפיקי מים מהנהו דאתיבשו, ועלמא צחי על מיא, כדין תערוג.

בשעתא דאתעברת, אסתימת, פיון דמטא זמנא למילד, געאת ורמאת קלין, קלא בטר קלא, עד שבועין קלין, פחושבן תיבין (תהלים ב) זַעֲנֵה יי ביום צרה, דאיהי שירתא דעוברתא דא. וקודשא ברוך הוא שמע לה, וזמין לגבה. כדין אפיק חד חוץ רברבא, מגו טורי חשוף ואתי בין טורין, פומיה מלחכא בעפרא, מטי עד האי איל, ואתי ונשיף לה בההוא אתר, תרי זמני.

זמנא קדמאה נפיק דמא, ואיהי לחיה. זמנא תננינא, נפיק מיא ושתו כל אינון בעירן די בטורייא, ואתפתחת ואולידת. וסימנה (במדבר ט) וַיִּן אֶת הַסֹּלַע בְּמַטְהוֹ פְּעָמִים. וכתוב ותשת העדה ובעירם.

בההוא זמנא דקודשא ברוך הוא חס עליה על (ס"א עובדא) עוברתא דנחש (ס"א דחיה) דא. מה כתיב, (תהלים בט) קול ה' יחולל אילות ויחשף יערות וגו'. קול ה' יחולל אילות, אינון חבלין וצירין, לאתערא אינון שבועין קלין. מיד ויחשף יערות, לאעפרא (נ"א לאתערא) ההוא נחש, ולא תגלייא ההיא חיה בינייהו למיהף. ובהיכלו, מאי ובהיכלו. בהיכלו דקודשא ברוך הוא, כל אינון אכלוסין, פתחין ואמרין כבוד. מאי כבוד. (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו.

רעיא מהימנא

ואי תימא דלע' תחיל ולב' שנין אולידת, בטר אלה ומאמן, פחושבן רע"ב. הא כתיב (ישעיה טו) בטרם תחיל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראגנו בנינו שמחנו בתקוננו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784